

A KÖNYV, MELYEK
ALAPJÁN A

VEGRE

OTTHON!

MOZIFILM KÉSZÜLT

DreamWorks Home © 2015 DreamWorks Animation LLC. All Rights Reserved

ADAM
REX

A SMEK NAP

 COOL
SELECTION

ADAM
REX

A SMEK NAP

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

*Steve Malknak
és Jennifer Lopeznek*

Anya és én, 2011 tavaszán

FELADAT: Írj egy fogalmazást a **Smek Napról!**

Mit ünneplünk Smek Napon? Hogyan változott ez a földönkívüliek távozása óta? Véleményed alátámasztására használd fel saját személyes élményeidet a földönkívüliek inváziójáról! Fényképeket vagy saját készítésű rajzokat is csatolhatsz munkádhoz.

A fogalmazásokat a Nemzeti Időkapszula-Bizottság fogja elbírálni Washingtonban. A bizottság által kiválasztott győztes fogalmazást elhelyezik a Nemzeti Időkapszulában, amit száz év múlva fognak kinyitni.

A fogalmazások minimális terjedelme öt oldal.

A SMEK NAP

Írta:

Gratuity Tucci

Daniel Landry Általános Iskola

8. osztály

Költözés Napja volt.

Ezt nagybetűvel kell írni? Korábban sosem írtuk nagybetűvel, de a Költözés Napja most már nemzeti ünnep meg minden, és szerintem azzal kellene.

Nagybetű.

Tehát.

Költözés Napja volt, és megkegyeltek az emberek. Mindenki emlékszik rá. Kitört a káosz, az emberek fel-alá rohangáltak kezükben családi porcelánkészlettel meg fotóalbumokkal, enivalót és vizet cipeltek, meg a kutyájukat és a gyerekeket, mert megfeledkeztek róla, hogy a kutyák és a gyerekek a saját lábukon is tudnak járni. Kész örület.

Emlékszem, egy nőnél tükör volt, és arra gondoltam, miért pont egy tükröt akar megmenteni? Figyeltem, ahogy a tükröt maga elé tartva szalad az utcán, mint aki vámpírokat üldöz. Láttam egy csapat fehér srácot indiánnak öltözve, akik tüzet gyújtottak, és teafiltereket dobáltak a

csatornanyílásokba. Egy férfi sakktáblát tartott magasan a feje fölé, mint egy pincér, idegesen forgatta a fejét, és közben azt ismételte: „Nem látott valaki egy fekete futót?” Emlékszem Apokalipszis Halre a mosoda előtt a sarkon. Hal volt a környék utcai igehirdetője, aki a szomszédos haléletteremben dolgozott. Mindig szendvicsembernek öltözött, tábláján bibliai idézetekkel. Dühösen kiabálta a járókelőknek, hogy „Közeleg a vég!” és „Tengergyümölcs menü csak 5 dollár 99 centért!” A tábláján most mindössze két szó állt: ÉN MEGMONDTAM, és inkább tűnt gondterheltnak, mint mérgesnek.

– Igazam volt – mondta, amikor elmentem mellette.

– A hallal vagy az apokalipszissel kapcsolatban? – kérdeztem. Hal mellém szegődött, és jött velem néhány méteren keresztül.

– Mindkettővel. Ez csak számít valamit, nem? Hogy igazam volt.

– Nem tudom.

– Nem gondoltam, hogy földönkívüliek lesznek – motyogta.

– Azt hittem, lángpalló lóbáló angyalok. Vagy valami ilyesmi. De lehet, hogy mégis angyalok! A Könyvben akad róluk néhány egészen furcsa leírás. A Jelenések könyvében van egy háromfejű angyal, aki kerekeken gurul.

– Szerintem szimpla földönkívüliek, Hal – mondtam. – Bocsi.

Apokalipszis Hal megállt, én azonban mentem tovább. Néhány másodperc múlva utánam kiáltott.

– Hé, kislány! Ne segítsék cipekedni? Hol hagytad a csinos mamádat?

– Éppen hozzá igyekszem! – kiabáltam vissza. Nem néztem hátra.

– Rég nem láttam! Hogy van?

– Jól! Mindjárt találkozom veled! – Hazugság volt.

Hal (az invázió előtt)

Teljesen egyedül voltam, anyát ugyanis addigra már magukhoz rendelték a földönkívüliek. A nyakán lévő szemölcsön keresztül üzentek neki. Ketten maradtunk a macskával, és be kell vallanom, hogy egyre jobban nehezteltem rá. Egy ideig cipeltem, de úgy vonaglott a kezemben, mint egy szatyor hal, ezért leraktam. Amikor továbbindultam, jött utánam, de minden egyes alkalommal összerezzent, amikor valaki elrohant mellette, vagy megszólalt egy autóduda, ami szinte másodpercenként előfordult. Lép, lép, rezzen, lép, lép, rezzen, mintha kongát járna. Egy idő után

hátrafordultam, majd körülnéztem, de már nem láttam sehol.

– Jól van – mondtam. – Viszlát, Röfi!

Ennyi. A macskámat Röfinek hívják. Valószínűleg ezzel kellett volna kezdenem.

Azért nehéz a jövőben élő embereknek írni, mert nem tudni, mi mindent kell nekik elmagyarázni. Tartotok még háziállatokat a ti időtökben? Vannak még macskáitok? Nem azt kérdezem, hogy léteznek-e még macskák – jelenleg sokkal több macskánk van, mint amennyivel tudnánk mit kezdeni. De ezt nem a jelenlegi embereknek írom.

Ha a tanáromon kívül valaki más is elolvassa ezeket a szavakat valaha, az azt jelenti, hogy megnyertem a versenyt, és a fogalmazásomat egy időkapszulába tették fényképekkel meg újságokkal együtt, majd száz évvel később kiásták, és most egy ötlábú székben üldögélve olvasod, miközben rántott meteoritot rágcsálsz, vagy mit tudom én. Úgy írom ezt, mintha mindent tudnál erről a korról, de aztán eszembe jut, hogy én milyen keveset tudok 1913-ról, ezért talán jobb lesz, ha elmagyarázok néhány dolgot. A történet 2013 júniusában kezdődik, nagyjából hat hónappal az után, hogy a földönkívüli búvók megérkeztek. Hat hónap kellett nekik ahhoz, hogy teljesen átvegyék az uralmat, majd nagyjából még egy hét, hogy eldöntsék: valószínűleg az egész emberiség jobban járna, ha mindnyájan leköltöznenék valamelyik déli államba, ahol nem vagyunk útban. Akkor Pennsylvaniában éltem. Pennsylvania az Egyesült Államok keleti felén volt. Az Egyesült Államok az a nagy ország volt, ahol mindenki vicces pólókban járt és túl sokat evett.

Miután anya elment, egyedül maradtam. Senkinek nem szóltam róla. Rövidebb távolságokra sikerült elboldogulnom az autóval – kukoricakonzerveket szögelttem az

ünneplőcipőm talpára, hogy elérjem a pedálokat. Eleinte sok hibát vétettem, és ha valaki 2013. március 3-án sötétedés után a Negyvenkilencedik és a Fenyő utca sarkán sétált a járdán, attól ezúton kérek elnézést.

De végül egészen belejöttem. Úgy vezettem, mint egy Nascar-pilóta. Ezért, amikor a többség jelentkezett a Floridába induló bűv rakétákra, úgy döntöttem, eljutok én oda egyedül is, mindenféle segítség nélkül. Az útvonalat az internetről töltöttem le, ami már nem volt olyan egyszerű, mint korábban, mert a bűvok elkezdték lekapcsolni. De nem tűnt túl bonyolultnak. A honlap szerint három nap alatt lehet megtenni a távolságot, de én jobban vezettem, mint az emberek többsége, ráadásul ők nem édességen éltek, mint én, így aligha tudtak volna megállás nélkül vezetni három napig. Átverekedtem magamat a tömegben, leelőztem egy ólomkristály puncsostálban kisbabát hordozó nőt, lehagytam egy férfit, aki penészes papírdobozokat cipelt, amelyekből baseballkártyák szóródtak az utcára, és végül megérkeztem a tenispályákhoz, ahol a kocsit hagytam.

A kocsi színe és mérete pontosan olyan volt, mint egy hűtőszekrényé, és a sebessége is erősen közelített hozzá. De keveset fogyasztott, nekem pedig nem volt túl sok pénzem. A bankszámlánkat már hetekkel korábban kimerítettem, a vészhelyzet esetére félretett dugipénz pedig kevesebb volt, mint amennyire számítottam. Anya a fehérneműs fiók alján tartotta egy tojás alakú harisnyadobozban, amire azt írta, hogy „DÖGLÖTT PÓKOK”. Mintha nem tudtam volna mindig is, mi van benne. Mintha félnék a döglött pókoktól.

A fényképezőtáskát és a hátizsákokat a hátsó ülésre hajítottam, aztán hirtelen rám nehezedett az egyedül-lét nyomasztó érzése. Jobbra-balra forgattam a fejemet,

miközben pánikba esett emberek rohangáltak körülöttem. Egy férfi szaladt el a kocsni mellett, edényfogóval a kezén cipelt egy sült hússal teli serpenyőt – az isten szerelmére. Pardon. Nem tudom, mit vagy kit kerestem, de biztosan nem a macskát. Mégis őt szólóngattam.

– Röfi! – kiabáltam. – Róóóóófi!

Ha valaki azt kiabálja az utcán, hogy „Röfi!”, általában kelt némi feltűnést, de aznap senki sem figyelt rám. Illetve a harmadik „Röfi” után egy srác behúzta a nyakát, de nem tudom, hogy volt-e összefüggés a kettő között.

Végül már éppen be akartam indítani a motort, amikor egy kövér, szürke macska száguldott át az úton, és felugrott a műszerfalra. Megfordult, és felém nyújtotta a pofáját, hogy megsimogassam.

– Oké – mondtam. – Velem jöhetsz. De csak akkor, ha nem a kocsiban végzed a dolgotat.

Röfi dorombolt.

Röfi

Akkor úgy gondoltam, jól jön majd egy kis társaság, mert arra számítottam, hogy néhány napig egy teremtett lélekkel sem fogok találkozni. Feltételeztem, hogy az autópályák üresek lesznek, mivel szinte mindenki a rakétákat választja.

Részben igazam volt.

Tudtad, hogy a macskák nem szeretnek autókázni? Márpedig így van, vagy legalábbis az enyém nem szeretett. Mielőtt elindultunk, lenulláztam a számlálót, ezért tudom, hogy Röfi az első harminchat és fél kilométert azzal töltötte, hogy a hátsó szélvédőn kifelé bámulva fújt a külvilágra. Az anyósülés fejtámlájáról csüngött, mint valami halloweendekoraáció, hátát ívben megfeszítette, szőre az égnek meredt.

– Nyugi! – szóltam rá, miközben elhagyatott autókat kerülgettem az autópályán. – Tényleg jól vezetek!

Abbahagyta a fújást, és morogni kezdett, vagy valami olyasmit. Tudod, hogy morognak a macskák. Mint egy galamb, amelyik túl sokat cigizett.

– Otthon kellett volna hagyjalak, te, áruló. Költözhetnél volna te is a drágalátos bújjaiddal.

Alapvetően nem okoz gondot, hogy egyszerre vezessek és beszéljek egy macskához, de valami miatt a kocsni megcsúszott egy gumifolton, mire Röfi nyivákolva lerepült a fejtámláról, oda-vissza pattogott a hátsó ülésen, míg végül átugrott a sebességváltón, és összegömbölyödve bebújt a fékpedál alá.

– Aj-aj! – motyogtam. Finoman a fékre léptem, hátha sikerül ezzel kikergetnem onnan. Nagyot fújt rám, és megkarmolta a cipőm talpára erősített kukoricakonzervet.

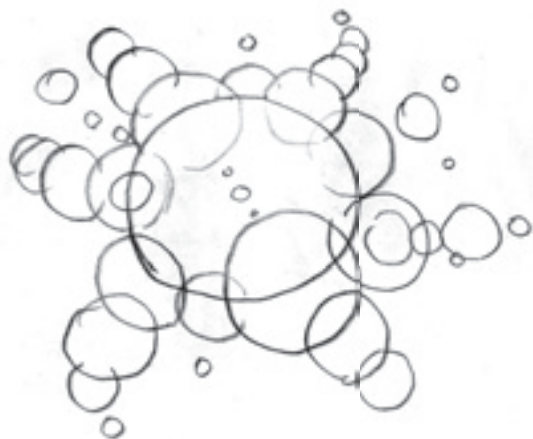
Az útra pillantottam, kikerültem egy gazdátlan motorkerékpárt, azután ismét lenéztem a lábamra.

– Gyere elő, Röfi – mondtam megnyugtató hangon (miközben elfordítottam a kormányt, hogy kikerüljek egy kisbuszt). – Gyere ki onnan... (üzemanyag-szállító)... kapsz valami finomságot! (Sportautó. Miért hagyta mindenki szanaszét a kocsiját?)

– Mrrr? – kérdezte Röfi.

– Igen! Kérsz valami finomságot? Finomság? Finomság?
– ismételttem, mint valami papagáj.

Röfi még mindig nem mozdult, de egyelőre üres volt előttem az út. Egy jókora utánfutós kamiont figyeltem az út bal oldalán, amikor mozgást vettem észre. Az utánfutó fölött lebegett, lustán hömpölyögve a levegőben. Buborékokból állt, talán szappanbuborékokból. De némelyik buborék akkora volt, mint egy teniszlabda, mások viszont kosárlabda méretűek. Az egymásba fonódó buborékok csillogalakzatba tömörültek, ami nagyjából akkora volt, mint egy mosógép. Valahogy így nézett ki:

Nem mozdult a szélre, csak enyhén himbálódzott, mintha láthatatlan madzaggal erősítették volna a kamion

kéményéhez. És ahogy a tekintetem lejjebb siklott a kéményen, megláttam még valamit. Jobban mondva még valakit, az úttesten állva.

– Van ott valaki – mondtam hangosan, inkább magamnak, mint Röfinek. A férfi vagy nő narancssárga biztonsági mellényt viselt, a fején pedig átlátszó műanyag sisak volt. Radioaktív sugárzás elleni védőruha? Aztán közelebb értünk, és rájöttem, hogy közējük tartozik. Egy bűv állt az út szélén.

– Oké, oké – suttogtam, és jobbra húztam a kormányt, hogy minél messzebb kerüljek tőle anélkül, hogy nekimennek a szalagkorlátnak.

A bűv észrevette, hogy közeledem, és felém fordult bizarr testével. Megcsillant a napfény a sisakján, de mintha fel-emelte volna a kezét kifordított tenyérrel, ami az egész galaxisban azt jelenti, hogy állj. Nehéz volt megállapítani, mert olyan rövid a karjuk.

Röfi miatt nem tudtam megállni, csak annyit tehettem, hogy elveszem a lábam a gáزرól, így a kocsi lelassult, miközben a jobb oldali kerekek a padkán gurultak, én pedig elmormoltam egy imát magamban.

Most már elég közel jártunk ahhoz, hogy lássam a lábak kavalkádját a bűv teste alatt, valamint széles, lapos fejét a sisakban. Megismételte a mozdulatot, ezúttal erőteljesebben. Egyértelműen azt akarta, hogy álljak meg. Válaszul feletem a kezem, és intettem neki, de a tekintetemet nem vettem le az útról. Rá sem akartam nézni többet. Így csak a szemem sarkából láttam, ahogy a bűv másik karját az oldalához kapja, és előránt valamit. Azonnal felismerem a tévéből. Egy olyan borzalmas fegyver volt, amilyenből nagyon is sokat lehetett látni, amikor még harcolni próbáltunk ellenük. Rettenetes puskák, teljesen hangtalanok, még csak fel sem villannak, ha elsütik őket. Csak

rámutatnak vele az emberre, és a következő pillanatban a fél teste hiányzik.

Egyetlen választásom maradt. Lehúztam a fejem, és a gázpedálra tapostam. Az autó meglódult előre, bár közel sem elég gyorsan, sűrölva a korlátot, amitől úgy szikrázott, mint valami tűzijáték július 4-én.

A bűv kiáltott valamit, de nem hallottam vagy nem értettem. Próbáltam minél nehezebb célponttá válni, jobbra-balra rángattam a kormányt, és kis híján belerohantam egy terepjáróba. Az utolsó pillanatban kerültem ki. A jobb oldali tükörrre néztem, és akkor vettem észre, hogy a szalagkorlát letörte, ezért csak a belső visszapillantóból láttam, hogy a terepjáró nagyobbik fele eltűnt, mintha kiradírozták volna. Tettem egy próbát a bal oldali tükörrrel, de annak is csak hűlt helyét találtam. Hátrafordultam, és láttam, hogy a bűv egyre távolodik, majd eltűnik a szemem elől. Nem vett üldözőbe.

– Ejnye, Röfi – mondtam halkán, mire Röfi kimászott a fékpedál alól, mint akinek semmi köze a történetekhez.

Egy perc múlva félreálltam, és körbenéztem a kocsiban. A bűv fegyver megsemmisítette a tükrömet, és keletkezett egy lyuk a bal hátsó ablakon, ahol a sugárnyaláb behatolt az autóba. Tovább vizsgálódva találtam egy nagyobb lyukat a hátsó szélvédőn, ahol a sugár távozott. Mindkét lyuk tökéletesen kerek volt, mintha süteményszaggatóval vágták volna ki őket a tésztából.

– Utálom őket – jegyeztem meg. – Utálom. Nagy mázlink volt, Röfi.

De ezt már nem hallotta. Az anyósülésen aludt kiterülve.

Miért lőtt rám a bűv? Nem tudtam – hiszen csak Floridába indultam, ahogyan akarták. De hetvenhét kilométer után

rájöttem, miért nem találkoztam senkivel az autópályán. Mert nem volt autópálya.

Kanyarodott az út, amikor a kocsit megdobta egy kátyú. A biztonsági övem megfeszült, ahogy a testem előrelendült, majd hátra. Fájdalom hasított a nyakamba. Röfi legurult az ülésről, a padlón egy pillanatra magához tért, majd újra álomba szenderült ott, ahová került.

Betontömböket és kerek valamiket kerülgettem, amik nem is kátyúra, inkább üres úszómedencére emlékeztettek. Azután jött egy újabb kanyar, majd eltűnt az út. A kocsi alól elfogyott az aszfalt, és egy sárral meg kátránnyal teli kráterbe zuhant. Vadul tekergettem a kormányt, miközben a féket tapostam kukoricakonzerves lábammal. A szalagkorlát meggyűrődött fémdarabjai között szántottuk a földet, majd lecsúsztunk a töltés oldaláról, kétszer átfordultunk, míg végül egy MoPo parkolójában álltunk meg.

A levegő narancssárga volt a portól a kocsi körül. Úgy kapaszkodtam a kormányba, mint egy mentőövbe. Röfi a műszerfal és a szélvédő találkozási pontjánál lévő résbe préselődött. Találkozott a tekintetünk, mire röviden fújtt egyet.

Most már legalább tudtam. Azért nem indult el senki autóval, mert a bűvök megsemmisítették az autópályákat. Még szép.

Nagy nehezen kicsatoltam a biztonsági övemet, és kizuhantam a kocsiból. Röfi kimászott utánam, nyújtózkodott, majd, egy bogarat hajkurászva, elszaladt.

Majdnem elhántam magam. Leírhatom ezt egy iskolai fogalmazásban? Hogy hánytam? Mert amikor azt mondtam, „majdnem”, valójában úgy értettem, hogy „sokszor egymás után”.

Miközben előregörnyedve öklendeztem, észrevettem, hogy kidurrant az egyik kerék. Nem tudtam, van-e pótke-rék nálunk, de egyébként sem számított, mert fogalmam

sem volt, hogyan kell kicserélni. Anyától mindössze annyit tanultam a jármű karbantartásáról és javításáról, hogy ha a kocsi nem akar elindulni, akkor hívjak egy autóméntőt.

Nem sok esélyt láttam rá, de úgy gondoltam, egy próbát megér. Nem számítottam rá, hogy sikerül bárkit is felhívnom, de ahhoz már túl sokat jöttünk, hogy hazasétáljunk. Kinyitottam a kesztyűtartót, és kivettem belőle a vészhelyzet esetére ott tartott mobiltelefont, amivel csak egy órát lehet beszélni, és ami NEM JÁTÉK. Kinyitottam, és bekapcsoltam, mire recseggve életre kelt. Fura hangok zagyváltak a vonal másik végén.

– De hiszen még nem is tárcsáztam – motyogtam, mire a hangok elhallgattak. – Halló? – szóltam bele.

A bégető és pukkanó hangok ismét rákezdték, mintha birkák mászkáltak volna egy buborékos védőfólián. A hangok egyre hangosabbá és izgatottabbá váltak.

Gyorsan kikapcsoltam a telefont, és összecsuksztam. Úgy éreztem, mintha valami undorító, idegen lény lenne a kezemben, ezért visszadobtam a kesztyűtartóba, és ráraktam az autó kézikönyvét.

Kézikönyv, gondoltam. Abból talán kiderül, hogyan kell kereket cserélni. Nem. Később. Az még várhat.

Leültem. Az égbolt ismét kéken ragyogott fölöttem. A távolban egy ismeretlen kisvárost láttam. A legmagasabb épülete egy régi kőtemplom volt, amelynek jókora darab hiányzott a harangtornyából. A közelben törött telefonpóznák heverték a földön, mint megannyi marionettbábu, amiknek elvágták a zsinórját. Jó ideig üldögéltem a kocsi mellett.

– Talán a MoPo üzletben van még kaja – mondtam Röfit keresve a tekintetemmel.

Az időkapszulások kedvéért, a MoPo amolyan élelmiszer-áruház volt, ahol az élelmiszerek mellett üdítőt meg fánkot is lehetett kapni. Aki nem érti, hogyan lehetett az

emberiséget ilyen könnyedén leigázni, az vessen egy pilantást ezekre az üzletekre. Szinte minden terméket telezsúfoltak cukorral, sajttal vagy fogyókúra tippekkel.

Sötétség uralkodott odabent, de ez nem lepett meg. Röfi követett az ajtóig, ami csilingelve kinyílt, és beléptünk az üres áruházba. A polcok szinte teljesen csupaszok voltak, valószínűleg kifosztották őket, leszámítva néhány penészes kenyeret meg egy NutriZone Extrém FitnesszPlusz Kalciummal névre hallgató joghurtos müzliszeletet. Ezenkívül találtam még egy táskát meg néhány konzerv macskakaját, aminek örültem. Leültem a hideg linóleumpadlóra, megettem egy rózsaszín müzliszeletet, Röfinek pedig kinyitottam egy Tengeri Csemege konzervet.

– Nem hiszem, hogy sikerül eljutnunk Floridába – mondtam.

– Miau?

– Florida. Oda tartunk. Nagy állam, tele naranccsal.

Röfi folytatta az evést, én is haraptam még egyet a szeletből, ami egyre jobban emlékeztetett egy darab radírra.

– Esetleg itt maradhatnánk. Elég messze vagyunk a várostól. A bűvök talán észre sem vennék.

– Miau.

– Dehogynem. Ellakhatnánk valamelyik házban. Vagy egy szállodában. És ez a kisváros valószínűleg tele van konzervekkel.

– Miau, miau.

– Oké. Ha olyan okos vagy, mondj egyetlen épkézláb okot, amiért nem fog működni.

– Miau.

– Ó, mindenre ezt mondod.

Röfi dorombolni kezdett, majd elhelyezkedett, hogy aludjon egyet. Nekidőltem egy ATM-nek, és behunytam a szemem, hogy a lenyugvó nap ne süssön bele. Nem

emlékszem, mikor aludtam el, de már sötét volt odakint, amikor egy vekni kenyérrel a fejem alatt arra ébredtem, hogy csilingelve megszólal a bejárati ajtó.

Ijedtemben elakadt a lélegzetem, és gyorsan bemásztam az egyik polc alá. Túl későn jutott eszembe Röfi, akit sehol sem láttam. Valami elindult a kifosztott üzlet sorai között, léptei dobpergésre emlékeztettek.

Menj innen, menj innen, ismételtettem magamban, mert biztosra vettem, hogy egy bűv az. Elslattyogott az én sorom mellett, és megláttam világoskék gumiruhába bújtatott, sok apró elefántlábát. Egy bűv. Valószínűleg értem küldték.

A dobpergés abbamaradt.

– Ó, szia, cica – szólalt meg egy nyálkás orrhang.

Röfi.

– Hogy jut te be ide?

Hallottam Röfi hangos dorombolását. Az áruló! Nyilván a bűv nyolc lábának egyikéhez dörgölőzik, gondoltam.

– Valaki... enged be, he?

A szívem vadul zakatolt, mintha Röfi képes lenne azt mondani: „Igen, Gratuity volt az. Ötödik sor.”

– Te biztos éhes – folytatta a bűv. – Enni velem kis köpető szirup?

Ismét megszólalt a dobpergés. Elindultak. Még éppen időben dugtam ki a fejem a polc alól ahhoz, hogy lássam, amint belépnek a CSAK SZEMÉLYZET feliratú ajtón.

Felpattantam, és gondolkodás nélkül az ajtóhoz rohantam. Nagy lendülettel kinyitottam, amikor megszólalt a csilingelő hang. A fenébe! Vettem egy gyors pillantást a hátam mögé, aztán már ott sem voltam. A kocsinhoz sprinteltem, kikaptam belőle a hátizsákomat, és célba vettem a parkolót körülvevő sövényeket. Szerencsésen elrejtőztem, és már a levelek közti lyukon kukucskáltam kifelé, amikor

a bűv megjelent a MoPo ajtajában. Kipréselte magát a nyíláson, és körülnézett, hátha megpillantja azt az ostoba élőlényt, amelyik megfeledkezett arról, hogy az ajtó csilingel.

Meglátta a kocsimat, elindult felé, és közben hátramosolygott Röfire. Láttam a macskámat az ajtó mögött, mellső tappancsait az üvegre szorította.

– Helló? – kiáltotta a bűv. Felnézett a tönkretett autópályára, és füttyentett egyet az orrán keresztül.

Igyekeztem minél kisebbre összehúzni magamat, próbáltam lehalkítani mellkasomban kalapáló szívemet vagy a fülemben doboló vért. A bűv elkanyarodott, és totyogni kezdett valami felé, amit addig észre sem vettem.

A parkoló sarkában egy egészen bizarr valami pihent, úgy festett, mint egy hatalmas orsó agancsokkal. Műanyag-nak látszott, teljesen kék volt, és nagyjából tizenöt centivel a föld fölött lebegett.

– Én nem bánt! – kurjantotta ismét a bűv. – Ha te velem tart, van köptető szirup elég és fogzó sütemény mindenkinek!

A bűv zömök testével felugrott a hatalmas orsóra, és apró elefántlábaival megkapaszkodott a szélében. Rövid békakarjával megragadta az agancsokat, és csavart rajtuk néhányat, mire a kék műanyag valami fél méter magasra emelkedett, és elvitorlázott az autópálya gazzal benőtt töltése felé.

– Allo! – kiáltozta, miközben ellebegett. – Nem kell félelem! Bűvok nem enni ember!

A bűv fura kis robogója eltűnt a töltés pereme mögött, én pedig visszarahantam az üzletbe – hogy miért? Röfiért? Valószínűleg szívesebben maradt volna a bűvval, de rajta kívül nem volt senkim. Tudtam, hogy a kocsi lapos kerékkel nem fog elindulni, ezért egyedül abban reménykedhettem, hogy sikerül elrejtőznöm a kisvárosban, a bűv pedig nem fog minden követ megmozgatni, hogy megtaláljon.

– Röfi, ideje indulnunk – mondtam, amint berontottam a MoPóba. A gyomrom idegesen remegett, mint a csilingelő hangjáték az ajtó fölött. Röfi megpróbált kisurranni az ajtón, gondolom, a földönkívüli után, de elkaptam.

– Buta macska.

Behajigáltam a táskámba a macskakáját meg a müzliszeleteket, és kirohantam a kocsihoz. Még egy utolsó ellenőrzés, hogy megvan-e minden, aztán eltűnök. Eszembe jutott a mobiltelefon. Eltűnődtem, vajon magammal vigyem-e a mobilt, amikor támadt egy vad ötletem.

Röfi tekergett a karomban.

– *Frrrruff* – mondta.

Elnevettem magam.

– Ne aggódj! Nem megyünk sehová. Besétálunk az üzletbe, és megvárjuk, hogy visszajöjjön a barátod.

Röfi halkán fűjt egyet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Elmondom, szerintem hogyan történt. Úgy okoskodtam, hogy a bűv lebegett egy kicsit az autópálya romjai fölött, és azt gondolta, *dam di dam, én biztosan megtalál Gratuity vagy akárki is, én megesz szőrös-bőröstül, vagy átállít a mi oldalunk, vagy elrepít Florida*. Aztán a bűv körbeszaglászott a MoPo környékén, valószínűleg a kocsimba is bekukkantott, majd azt gondolta, *hum hum, biztosan csak képzelet játéka velem, nem van lány semmilyen, én biztosan buta, bégetés, pukk, pukk*.

Azután a bűv leparkolta agancsos orsóját, visszament a MoPóba, hogy megkeresse Röfit, és amikor az ajtó abba-hagyta a csilingelést, zajt hallott. *Mi van ez?* – gondolta, és nekiállt felkutatni a zaj forrását. Ahogy egyre közelebb ért a mirelitrészleghez, talán felismerte a többi bűv hangját, hiába volt annyira buta. És meglátta, hogy nyitva az egyik fagyasztóhelyiség üvegajtaja, ami korábban nem volt nyitva, ezért egyenesen odament, benézett, és bégető hangot hallatott. Lehet, hogy ekkor már észrevette a polcok mellett a padlón heverő mobiltelefont, de nem számított, mert abban a pillanatban jó nagyot rúgtam a földönkívüli hátsójába, az ajtót pedig bereteszeltem egy seprűnyéllel.

A bűv átbucskázott a fején, majd szembefordult velem. Örömmel láttam, hogy igencsak döbrentnek vagy ijedtnak tűnik, ahogy széles arcát az üveghez préseli, hogy jobban szemügyre tudja venni foglyul ejtőjét. Gyors győzelmi táncot lejtettem.

– Miért csinál te ezt? – kérdezte. Legalábbis azt hiszem, ezt kérdezte. Nem lehetett tökéletesen hallani az üvegen keresztül. Hirtelen eszembe jutott, vajon el fog-e fogyni odabent a levegő. Nyugtalanító gondolat volt, és emlékeztetnem kellett magamat a helyzetemre.